

מ"ת 557/09/17 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו שנדי

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
מ"ת 557-09-17 מדינת ישראל נ' אבו שנדי(עציר)
151-09-17554-09-17
מספר פל"א 392037/2017
03 אוקטובר 2017

לפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
המבקשת מדינת ישראל

נגד
המשיב מוחמד אבו שנדי (עציר)

נוכחים:

ב"כ המבקשת: עו"ד קרן כוזרי

ב"כ המשיב: עו"ד שלומי בר

המשיב באמצעות שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפני בקשה להחזקת המשיב במעצר עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, על פי הקבוע בסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי [סמכויות אכיפה - מעצרים] תשנ"ו - 1996 [להלן: "החוק"].

כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ברכב שנאסר לשימוש, נהיגה ברכב כשרישיון הרכב פקע, והעדר ביטוח.

בדיון ביום 3.9.17 הסכים ב"כ המשיב הן לעניין קיומן של לכאורה והן לעניין קיומה של עילת מעצר.

לטענת ב"כ המאשימה לאור עברו המכביד של המשיב, אשר בעברו 70 הרשעות מהן 5 הרשעות בגין נהיגה בפסילה וכן

עבירות חוזרות בגין נהיגה כבלתי מורשה ורישיון נהיגה שפקע, וכן לאור עברו הפלילי אין מקום לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.

ב"כ המשיב, טען כי בנסיבות תיק זה ניתן להסתפק בדרך של חלופת מעצר.

בהחלטתי מיום 4.9.17 קבעתי כי לאחר שבחנתי את הבקשה ועיינתי בחומר החקירה, הגעתי לכלל מסקנה כי יש ראיות לכאורה כנגד המשיב ואף קיימת עילת מעצר כנגדו בשל מסוכנותו וזאת לאחר שנמצא כי קיים יסוד סביר לחשש שהמשיב יסכן את בטחונו של אדם או את בטחון הציבור כפי שקבוע בסעיף 21 (א)(1)(ב).

כן קבעתי כי בשל עברו התעבורתי של המשיב, ספק בעיניי אם ניתן לאיין את מסוכנותו בדרך שאיננה מעצר בפועל.

יחד עם זאת לאור האמור בחוק לפיו על ביהמ"ש לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרכים שפגיעתם בחרותו של המשיב פחותה, הוריתי על קבלת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב.

ביום 2.10.17 התקבל תסקיר שירות המבחן בו נאמר בין השאר כי שירות המבחן מתרשם מקיומו של סיכון להישנות ביצוע עבירות דומות ולקושי בעמידה בתנאים מגבילים לאורך זמן.

כן קבע שירות המבחן כי המפקחים המוצעים אביו של המשיב, אחיו וכן אשתו אינם מתאימים לשמש כמפקחים מתאימים.

לגביו אביו בן ה-77 התרשם שירות המבחן כי נראה שהאב יתקשה למלא את משימת הפיקוח בשל נטייתו לצמצם מחומרת המעשים הקשורים לתחום התעבורה וכן הוא לא מודע לבעיות התפקדו שלו.

לגבי אשתו של המשיב, התרשם שירות המבחן כי קיימת מערכת יחסים מרוחקת בינה לבין המשיב, ושירות המבחן התרשם כי האישה איננה בוטחת במשיב ולא מהווה דמות סמכותית עבורו.

לאור האמור בתסקיר ובהמשך להחלטתי מיום 4.9.17 בה קבעתי כי ספק בעיניי אם בנסיבות העניין ניתן לסמוך על המשיב שלא יחזור לבצע עבירות נוספות, ניתנה ההחלטה לפיה אך ורק כדי למנוע אפשרות של ספק, יש לאפשר לשירות המבחן לפגוש את המפקחים המוצעים, שאפשר ובפגישה זו יצליח שירות המבחן למצוא נקודות זכות אשר עד עתה כשל ביהמ"ש למוצאן.

כאמור קובע שירות המבחן כי במצב דברים זה נוכח הסיכון ואי התאמת החלופה והערכתו כי המשיב יתקשה לעמוד בתנאים מגבילים ובהיעדר חלופות מעצר מפחיתות סיכון, שירות המבחן ממליץ שלא לשחרר את המשיב מבית המעצר.

כפי שנאמר לא אחת נאשם הנוהג בזמן פסילה מהווה סכנה של ממש לציבור המשתמשים בדרך והתנהגותו מהווה זלזול בחוק:

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סיכונים רבים לביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט... בנסיבות אלה, אין צורך בחיזוק נוסף למסקנה המתבקשת כי מדובר בנאשם המזלזל זלזול עמוק בחוק, בצווי בית המשפט, ובחובתו הבסיסית לקיים את הכללים שהחברה קבעה להבטחת חייהם ושלומו של בני הציבור".

(דברי כבוד השופט א. פרוקצ'יה רע"פ 3878/05 בנגוזי נ. מדינת ישראל).

נראה לנוכח עברו של המשיב כי אימת הדין אינה שיקול עבור המשיב אשר בוחר לנהוג ולהיות פוטנציאל לסכנה כמעט וודאית למשתמשים בדרך והוא מנסה להתחמק ולא מתייצב בפניו בתי המשפט.

במקרה דנן, מלבד המסוכנות בעבירות שבהן מואשם המשיב, אשר מסכן עצמו ואת המשתמשים בדרך הוא הוכיח כי הוא בז להליכים המשפטיים וממשיך בביצוע עבירות שכבר הורשע בגינן. על כן קיימת סבירות גבוהה כי חלופת מעצר שתוטל על המשיב תופר על ידו.

מסקנה זו מקבלת תמיכתה גם מתסקיר שרות המבחן. בנסיבות אלו, חלופת מעצר אינה מתאימה למשיב ובית המשפט לא יעניק לו את ה"הקלה" כאשר נראה לו שהיא לא תקוים.

בית המשפט העליון קבע בעניין אבו רקיה כי:

"אכן, מעצר עד תום ההליכים בעבירות תעבורה אינו שכיח (ראו: בש"פ 2465/05 סלימאן אלחמידי נ' מ"י (לא פורסם)), אך נסיבות המעשים המיוחדים לעורר, ובפרט חומרתם, יש בהם כדי להצדיק לטעמי את המשך מעצרו עד תום ההליכים נגדו (ראו: בש"פ 7047/04 יוסף אלעסאם נ' מ"י (לא פורסם)). לא מצאתי כל דופי בהחלטתו המנומקת של בית המשפט המחוזי. הלכה היא, כי השיקולים לעניין מעצר עד תום ההליכים נוגעים הן למעשים המיוחדים לנאשם והן לנסיבותיו האישיות העשויות ללמד על רמת מסוכנותו (ראו: דנ"פ 2316/95, דנ"פ 2316/95, בש"פ 537/95 עימאד גנימאת נ' מ"י, פ"ד מט 641)."

ויפים הדברים גם לענייננו.

לאור התנהגותו של המשיב בעבר, הפרות החוק החוזרות ונשנות על ידו, אין שום ביטחון שבמקרה של המרת המעצר לחלופה, לא ישוב המשיב על העבירות בהן הוא מואשם עתה.

על כן, הנני סבורה כי בנסיבות אלו, מוצדק מעצרו של המשיב עד תום ההליכים, בין היתר, כדי למנוע מהמשיב התעלמות מהחוק והמשך סיכון ציבור המשתמשים בדרך.

אין ספק, כי בנסיבות המקרה דנן, אי אפשר לסמוך על המשיב שלא יבצע עבירות נוספות עד לבירור משפטו, ועל כן יש הצדקה מלאה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

יודגש כי לא מצאתי מקום לשחררו באיזוק אלקטרוני, באשר המדובר ברף מסוכנות גבוה אשר אין באיזוק כדי לאינו.
לאור כל האמור לעיל, אני מורה על המשך מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה והודעה היום י"ג תשרי תשע"ח, 03/10/2017 במעמד הנוכחים.

אטליא וישקין, שופטת בכירה

הוקלד על ידי שנהב מנדל